



Mục lục

Nếu các bạn chưa đọc chương I xin bấm vào đây ...

CHƯƠNG II.....	2
CHƯƠNG III.....	5
CHƯƠNG IV.....	14
CHƯƠNG V.....	18
CHƯƠNG VI.....	25
CHƯƠNG VII.....	28

NÓI CHUYỆN VỚI THƯỢNG ĐẾ

Chương II

Nếu các người đã chọn lựa để tin một Thượng Đế có thể cần gì đó và trừng phạt những ai không dâng cho mình những nhu cầu, các người đã tin một Thượng Đế bé nhỏ hơn Ta.

- **Không hỏi các con, một lần nữa hãy để Ta trấn an các con bằng văn bản này: Ta không có nhu cầu. Ta không đòi hỏi gì hết.**

- Nói như vậy không có nghĩa là Ta không có ước mong. Ước mong và Nhu Cầu không phải là cùng một loại. Phần đông các người đã coi hai thứ là một trong đời sống hiện tại.

- Ước mong là khởi đầu của sáng tạo. Đó là tư tưởng đầu tiên, một cảm xúc lớn trong linh hồn. Sau đó, Thượng Đế chọn lựa nên sáng tạo gì tiếp theo. Và ước mong của Thượng Đế là gì?

- **Trước hết, Ta ước mong được biết và kinh nghiệm chính Ta trong tất cả huy hoàng của Ta, để Ta biết Ta là ai?** Trước khi Ta sáng tạo ra các người và thế giới vũ trụ, Ta không biết và kinh nghiệm điều đó.

- **Thứ hai, Ta ước mong các người sẽ biết và kinh nghiệm và kinh nghiệm các người thực sự là ai?** Nhờ vào quyền năng Ta đã trao cho các người để sáng tạo và kinh nghiệm chính các người bằng cách nào do các người lựa chọn.

- **Thứ ba, Ta ước mong cho toàn bộ tiến trình đời sống là một kinh nghiệm vui thú không bao giờ dứt, sáng tạo liên tục, phát triển vô tận và thành đạt hoàn hảo trong mỗi thời gian hiện tại.**

- Thứ tư: Ta đã đặt ra một hệ thống hoàn hảo để nhờ đó, các ước mong kia có thể thực hiện được. Hiện nay chúng đang được thực hiện ngay trong khoảng khắc này. Sự khác biệt giữa Ta và các người là **Ta biết điều đó.**

- Thứ năm: Vào lúc các người biết tất cả (thời gian xảy ra chuyện này nơi các người có thể vào bất kỳ lúc nào), các người cũng sẽ cảm nhận được như Ta đã cảm nhận: Luôn luôn, mãi mãi, hoàn toàn vui thú, hoàn toàn yêu thương, hoàn toàn tiếp cận, hoàn toàn chúc lành và hoàn toàn biết ơn.





- Đây là năm thái độ của Thượng Đế. Ta sẽ chỉ cho các người biết cách áp dụng thế nào trong đời sống các người để tiến tới Thượng Đế tính.
- Đời tôi không hoàn hảo, gồm toàn bất hảo. Tôi ước ao với tất cả lòng thành sửa được những bất hảo đó. Tôi ân hận những hành động sai trái, sa ngã của tôi. Chính vì tôi không tự tìm được giải pháp nên tôi chạy đến Ngài.
- Ta vui mừng vì người đã tới Ta. Lúc nào Ta cũng ở đây để giúp cho người. Bây giờ Ta ở đây đây. Người khỏi cần tự mình tìm những giải đáp.
- Như vậy chuyện này có vẻ quá ư dễ dàng, cứ việc ngồi đây nói chuyện với Ngài, cả đến việc tưởng tượng Thượng Đế đang trả lời tôi, như vậy có phải **điên rồ** không thưa Ngài?
- Ta hiểu. Những tác giả của Thánh Kinh (Bible) xưa kia đều bình thường, còn người thì điên rồ.
- Những người viết ra Thánh Kinh đều đã chứng kiến cuộc đời của Chúa Jesus và đã ghi lại trung thành những điều mắt thấy tai nghe.
- Nói trật rồi, cần sửa lại. Phần lớn những người viết Tân Ước chưa từng bao giờ gặp hoặc nhìn thấy Chúa Jesus trong suốt cuộc đời họ. Họ sống nhiều năm sau khi Chúa Jesus đã già biệt trái đất. Nếu có gặp Jesus thành Nazareth ngoài đường phố, họ cũng sẽ chẳng nhận ra được Ngài.
- Oh! Như vậy nghĩa là thế nào?
- Những người viết ra Thánh Kinh xưa kia là những sử gia giỏi và rất sùng tín. Họ dùng những truyện đã được truyền khẩu để viết lại Thánh Kinh. Thêm vào đó, những “Giáo Hội” bấy giờ cũng ảnh hưởng rất nhiều trong việc thêm bớt về Thánh Kinh. Ngay cả **mấy trăm năm sau**, khi bản văn gốc sắp sửa được viết ra, một lần nữa hội đồng tối cao của Giáo Hội còn quyết định những học thuyết nào và sự thật nào nên tiết lộ cho giáo dân. Đồng thời, cũng có những Thánh Kinh khác nữa viết ra bởi những cảm hứng của những người rất bình thường, điên khùng giống như người chẳng hạn.
- Có phải Ngài ngụ ý rằng những văn bản này cũng có thể trở thành Kinh Thánh sau này?
- **Con ơi! Bất cứ gì trong đời sống cũng linh thiêng.**
- Không! Ta không hàm ý văn bản này lúc nào đó sẽ trở thành Kinh Thánh. Ít ra cũng vài trăm năm nữa hoặc cho đến khi ngôn ngữ trở thành vô dụng. Các người thấy đó, ngôn ngữ rất bị giới hạn. Người ta sẽ cho rằng nếu quả thật Thượng Đế nói chuyện trực tiếp với các người, không lẽ Thượng Đế giống lão hàng xóm kê bên nhà. Đáng lẽ phải có một chút trịnh trọng, thần thánh để có hơi hướng của Thượng Đế chớ. Tại sao người lại nghĩ rằng thật là điên rồ khi có thể đối thoại với Thượng Đế. Người không tin ở câu nguyện sao?
- Có chớ! Nhưng chuyện đó khác. Cầu nguyện đối với tôi xưa nay vẫn chỉ có một chiều. Tôi cầu và Thượng Đế vẫn bất động.



- Thượng Đế chẳng bao giờ đáp lại một lời cầu nguyện sao?
- **Ồ!** Có chứ, nhưng không bao giờ **bằng lời**. Ngài thấy đó, biết bao nhiêu chuyện xảy ra trong đời và tôi rất cần lời giải đáp nhưng Thượng Đế chưa từng bao giờ nói với tôi.
- Ta hiểu rồi! Nghĩa là Thượng Đế có thể làm đủ mọi chuyện nhưng chỉ không nói được thôi.
- Đương nhiên Thượng Đế có thể nói được nếu Ngài muốn. Nhưng khó có khả năng Thượng Đế muốn nói chuyện với tôi.
- **Đây là gốc rễ của mọi vấn đề các người kinh nghiệm trong đời sống: Các người tự coi là không xứng đáng cho Thượng Đế nói.**
- Làm sao các người có thể hy vọng nghe được lời Ta nếu các người nghĩ rằng mình không xứng đáng cho Thượng Đế nói?
- **Ta nói điều này cho các người rõ: Ta đang làm một việc kỳ diệu vì không những Ta đang nói chuyện với người mà Ta còn đang nói với tất cả những ai cầm cuốn sách này trong tay và đang đọc những hàng chữ này.** Ta đang nói với mỗi người ngay lúc này. Ta biết mỗi người đó là ai và ai sẽ tìm đến những giòng chữ này. Ta cũng biết rằng những truyền thông này một số người có khả năng nghe được, một số khác có nghe nhưng không hiểu được.
- **À!** Chuyện này đưa tới chuyện khác: Tôi đã nghĩ tới việc đem ấn hành tài liệu này trong khi đang được viết.
- **Ừ!** Có chuyện gì là “xấu” trong đó?
- Có người sẽ cho rằng tôi “**phịa**” ra chuyện để cầu lợi chăng? Làm cho mọi người đều nghi ngờ chăng?
- Có phải động cơ của người viết gì đó để kiếm thật nhiều tiền không?
- Không! Không phải thế. Tôi đã bắt đầu ghi cuộc đối thoại này với những câu hỏi mong đợi biết bao trong 30 năm để mong cầu trả lời dường nào. Tôi có ý sẽ đưa tất cả thành cuốn sách xuất hiện sau này.
- Ý đó là từ Ta.
- Từ Ngài?
- Phải! Người nghĩ rằng Ta sẽ để tất cả những câu hỏi và trả lời kỳ diệu này bị bỏ phí đi sao? Có phải vậy không?
- Tôi chưa nghĩ đến điều đó. Lúc đầu, tôi chỉ muốn những câu hỏi được trả lời. Tôi chỉ muốn sự thất vọng của tôi chấm dứt, và sự tìm kiếm của tôi kết thúc.
- **Tốt!** Vậy thì hãy ngừng chất vấn những động cơ của các người và hãy bắt tay vào việc.

Chương III

Thật sự tôi có hàng trăm câu hỏi, chẳng biết bắt đầu từ đâu?
Cứ việc lập một bảng những câu hỏi ngay bây giờ trong lòng mình.
Được rồi! Nhiều câu hỏi có vẻ quá tầm thường xin Ngài đừng cười.
Hãy ngưng tự phê phán mình đi. Cứ ghi đi.

Vâng ạ! Đây là những câu hỏi mới nảy ra trong đầu tôi.

1. Khi nào đời tôi sẽ lên hương? Cần phải làm gì cho “**các đầu mối ăn khớp**” với nhau? Rồi có bao giờ tôi hết đấu tranh không?
2. Khi nào tôi có đủ kinh nghiệm để có thể có được những cuộc giao tiếp thuận lợi? Có cách nào để được hạnh phúc trong những giao tiếp không? Có phải những cuộc giao tiếp thường gây ra thách thức không?
3. Hình như tôi không bao giờ thu đủ tiền bạc trong đời? Có phải số phận tôi cứ phải chắt bóp từng xu cho đến hết đời sao? Có cái gì ngăn chặn khả năng tôi thành tựu trong vấn đề này?
4. Tại sao tôi không làm được chuyện tôi muốn làm mà vẫn kiếm được đủ sống?
5. Làm sao giải quyết được vấn đề sức khỏe của tôi? Tôi đã bị nhiều thứ rồi lại bị thêm về sức khoẻ làm sao tôi chịu nổi?
6. Bài học về nghề nghiệp bảo tôi phải học ở đây ra sao? Tôi cần phải nắm vững những gì?
7. Có luân hồi không? Tôi đã sống bao nhiêu kiếp rồi? Trong những kiếp đã qua này, tôi là gì? Nợ tiền kiếp có phải là một thực tế không?
8. Đôi lúc tôi cảm thấy có khả năng linh thị. Khả năng linh thị này có thực hay không? Tôi thực có khả năng đó không? Những người tự xưng có khả năng linh thị, có “**móc nối với ác quỷ**” không?
9. Vừa làm điều thiện vừa kiếm tiền có được không? Nếu tôi chọn lựa việc chữa lành bệnh để kiếm được nhiều tiền có đúng không? Hay hai chuyện này không thể đi đôi với nhau được?
10. Sex có được (oke) không? Kỳ lạ! phía sau kinh nghiệm này là gì? Có phải Sex chỉ để sinh con đẻ cái như một số tôn giáo thường nói? Có phải muốn thánh thiện hay giác ngộ phải chối bỏ hay chuyển hóa năng lực dục tính? Làm Sex không có tình yêu có được không? Chỉ có cảm giác thể xác có được không?
11. Tại sao Ngài làm cho Sex như một kinh nghiệm khoái tử như vậy, sung sướng như vậy, hạnh phúc như vậy nhưng chúng tôi cứ phải tránh xa nó càng nhiều càng tốt? Có gì không ổn trong chuyện này?





12. Có đời sống nơi các hành tinh khác không? Có bao giờ họ tới thăm trái đất không? Hiện nay chúng tôi có bị quan sát không? Có một đời sống ngoài trái đất không? Có Thượng Đế của đời sống đó không? Ngài có phải là Thượng Đế của tất cả vũ trụ không?

13. Những hành tinh khác có xâm chiếm địa cầu không? Có bao giờ Thượng Đế hiện ra cho con người của trái đất thấy được như đã hứa không? Có gì sẽ xảy ra như Nhập Thể Lần Thứ Hai không? Liệu có sự tận diệt thế giới không? Có một tôn giáo chân thật không? Nếu có thì tôn giáo nào?

Đây là một số câu hỏi của tôi, còn nhiều câu khác nữa giống như ngớ ngẩn, xin Ngài cố gắng giải thích cho tôi?

- Tốt! Đừng xin lỗi về những câu hỏi này vì nó đã có biết bao lâu rồi. Nếu các câu hỏi đó quá ngớ ngẩn sẽ không được đặt ra hoài. Nay Ta trả lời từng câu hỏi một

- **Ta đã đặt ra những Luật trong vũ trụ để các người có thể có thể sáng tạo- đúng như các người đã lựa chọn. Không thể nào vi phạm những luật này, cũng không phớt lờ chúng. Ngay bây giờ, các người đang theo các Luật đó, ngay cả lúc đang đọc những bản văn này. Các người không thể không theo Luật bởi vì chúng là đường lối hoạt động của vạn vật. Các người không thể bước né sang một bên. Các người không thể tạo tác ngoài chúng.**

- Mỗi giây phút trong cuộc đời, các người đã hoạt động trong vạn vật và tất cả những gì kinh nghiệm, các người đã sáng tạo ra như vậy.

- Các người đồng hội đồng thuyền với Thượng Đế và chúng ta có cùng một thỏa ước vĩnh cửu. Lời hứa của Ta đối với các người là: Mãi mãi trao cho các người cái mà các người cầu. Cầu là hiệu tiến trình của sự cầu sẽ được đáp ứng. Ta đã giải thích tiến trình này cho các người rồi, Ta sẽ nói thêm để cho các người hiểu cho rõ ràng.

- Các người là một hiện hữu gồm có 3 phần: Thân Thể, Tâm và Tinh Thần. Các người cũng có thể gọi là: **Cái thể chất, cái vô thể chất và cái siêu hình. Đó là ba ngôi một thể linh thiêng và còn nhiều tên khác nữa.**

- Các người là gì, Ta là cái đó. Ta hiện hiện là ba trong một. Một số nhà thần học đã gọi đó là: Cha, Con và Thánh Thần (hay thánh linh). Những triết gia gọi đó là: Cái id, cái ego và cái super ego. Khoa học gọi đó là: Năng lực, vật chất và phản vật chất. Những thi sĩ gọi là: Trí, Tâm và Hồn. Các tư tưởng thời đại gọi là: Thể Xác, Tâm và Trí Tuệ.

- Thời gian của các người được chia ra thành: Quá khứ, hiện tại và tương lai. Có thể đó cũng là Tiềm Thức, Ý Thức và Siêu Ý Thức.



- Không gian cũng vậy, được chia thành: Chỗ này, chỗ kia và khoảng giữa. Khi cần định nghĩa hay mô tả khoảng giữa này quả thật là khó, khó nắm bắt được. Khi các người bắt đầu định nghĩa hoặc mô tả không gian thì không gian trở thành “**đây**” hay “**kia**”.

Tuy vậy Ta biết khoảng giữa có hiện hữu. Đó là cái khoảng nó đặt “**đây**” và “**kia**” vào vị trí giống hệt như cái hiện tại vĩnh cửu “**trước**” và “**sau**” vào vị trí.

- Ba diện của các người thực ra gồm ba năng lực. Có thể gọi là: Tư Tưởng, Lời Nói và Hành Động. Cả ba hợp lại tạo ra kết quả, kết quả này được gọi là Cảm Xúc hay Kinh Nghiệm của Linh Hồn. Khi đã biết một số Cảm Xúc này gọi là Ký Ức. Khi gặp những kỷ niệm, các người cố gắng sắp xếp lại, từ đó các người sẽ nhớ lại **Các Người Thực Sự Là Ai?**

- Tiến trình sáng tạo bắt đầu với tư tưởng - một ý niệm, một khái niệm, một hình tượng. Tất cả những gì các người thấy đã từng là một ý niệm của một ai đó, không có gì hiện hữu nơi thế giới các người mà chưa từng hiện hữu trước hết dưới dạng tư tưởng. Điều này cũng đúng với vũ trụ.

- **Tư tưởng** là tầng thứ nhất của sáng tạo. Tiếp theo là Lời. Bất cứ các người nói gì cũng là phát biểu tư tưởng. Nó có tính cách sáng tạo và gửi năng lực sáng tạo vào vũ trụ. Lời nói có tính cách năng động hơn, có tính sáng tạo hơn tư tưởng vì nằm ở một tầng rung động khác. Lời nói có thể sửa đổi, tác động nhiều hơn. **Lời nói** là tầng thứ nhì của sáng tạo. Tiếp tới là **Hành Động**.

- **Hành động có tác dụng chuyển động những lời nói và tư tưởng thành hiện thực. Tư tưởng gồm những ý niệm hợp thành. Ý niệm do những năng lực tụ lại. Năng lực do những nguyên tố của Thượng Đế tạo ra. Hành động được coi như Thượng Đế đang sáng tạo hay kinh nghiệm.**

- Tư tưởng của các người là: Các người không đủ tốt, không đủ kỳ diệu, không đủ chân thiện để là một phần của Thượng Đế. Các người đã phủ nhận hay quên mất các người là ai trên con đường đồng hành với Thượng Đế. Điều này không phải trùng hợp, ngẫu nhiên. Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Ta. Các người không thể đòi hỏi sáng tạo kinh nghiệm các người là ai nếu các người không đã là ai. Các người cần phải quên đi sự liên hệ với Ta thì mới kinh nghiệm đầy đủ bằng cách tạo ra nó, bằng cách kêu gọi nó. **Bởi vì ước ao lớn nhất của các người cũng như mong muốn lớn nhất của Ta là chính các người kinh nghiệm một phần của Ta.** Như vậy, các người đang trong tiến trình kinh nghiệm bản thân mình bằng cách tạo ra mình trong mỗi lúc, mỗi thời qua Ta. Các người có thấy sự đồng hành này không? Có nhận thức được những liên quan này không? Đây là một **hợp tác thiêng liêng, một thông công thiêng liêng giữa Ta và các người.**



- Đời sống sẽ lên hương khi các người chọn cho nó như vậy nhưng các người chưa chọn như thế. Các người đã chần chừ, lưỡng lự, mất nhiều cơ hội làm cho đời mình lên hương. Bây giờ các người phải **Tin** và **Sống** vào lời hứa của Thượng Đế: Các người là con của Thượng Đế, một phần của Thượng Đế và ngang hàng với Thượng Đế.
- **À!** Đây là chỗ các người bị mắc kẹt. Các người có thể chấp nhận làm “con của Thượng Đế” nhưng lại chùn bước khi kêu “ngang hàng với Thượng Đế”. Thật quá sức tưởng tượng, ngạc nhiên và kỳ diệu quá. Bởi lẽ nếu các người ngang hàng với Thượng Đế có nghĩa: Ta không dọn sẵn cho các người điều gì cả, tất cả mọi sự việc đều do chính các người tự tạo ra.
- **Ta nói với các người điều này: Tất cả những gì các người nhìn thấy nơi thế giới này là hậu quả của ý niệm các người về chúng.**
- Các người có muốn cho đời thực sự “**lên hương**” chẳng? Nếu muốn hay thay đổi ý niệm các người về cuộc đời, về bản thân của các người. Hãy dùng tư tưởng, hãy nói và hãy hành động như Thượng Đế Là Các Người.
- Dĩ nhiên, điều này sẽ tách rời các người các ra khỏi đa số quần chúng vì họ sẽ cho rằng các người điên khùng và nhạo báng các người. Có thể họ sẽ hành hạ và đóng đinh các người vào Thập Giá. Sở dĩ họ hành động như vậy vì lo sợ và ganh ghét chân lý của các người. Chân lý của các người khi được sống đơn giản sẽ cống hiến nhiều điều hay đẹp, nhiều tiện nghi, nhiều an bình, nhiều vui thú, nhiều tình yêu bản thân và tha nhân hơn bất cứ điều gì trên thế giới này. Khi chấp nhận chân lý này coi như chấm dứt sợ hãi, thù hận, chiến tranh, đàn áp, bóc lột v.v.... Vậy thì hãy sẵn sàng hồi những linh hồn nhân ái, chuẩn bị tinh thần vì các người sẽ bị nhạo báng, chửi rủa, hành hạ khi chấp nhận chân lý của Ta: Hoàn thành Bản Ngã.
- Tại sao lại phải làm như vậy?
- Bởi vì các người sẽ không còn vương vấn gì về thế gian nữa, thế giới hiện tại không đủ thỏa mãn cho các người. Các người sẽ tìm đến một thế giới mới.
- **Thật sự cũng chẳng cần nữa, hãy tạo ra nó.**
- Xin Ngài chỉ cho tôi biết phải làm thế nào?
- Trước hết, hãy tìm tới cái Tư Tưởng Cao Nhất về các người. Hãy tưởng tượng ra con người mà các người sẽ là. Hãy tưởng tượng ra những điều các người đang suy nghĩ, sẽ làm, sẽ nói, sẽ hành động với người khác. Các người có thấy sự khác biệt giữa điều này với điều các người đang nghĩ, đang nói, đang làm hiện nay không?
- Có! Tôi thấy khác biệt rất xa.



- Tốt! Phải như vậy, vì hiện nay các người không sống trong nhân quang cao nhất về bản thân các người. Sau khi nhìn thấy sự khác biệt giữa các người hiện nay và mẫu các người muốn trở thành. Hãy bắt đầu thay đổi có ý thức những tư tưởng, lời nói, hành động thích ứng với cái nhân quang cao nhất về các người.

- Điều này đòi hỏi những cố gắng vượt bực về phương diện thể chất cũng như tinh thần. Cũng cần phải kiểm điểm liên tục những tư tưởng, lời nói, hành động của mình. Từ đó, đưa đến sự nhận thức liên tục trong mỗi lựa chọn. Khi hành động chọn lựa có ý thức như vậy, các người sẽ nhận thấy hơn nửa đời người các người đã sống trong vô ý thức. Tức là sống vô ý thức trong việc chọn lựa dựa trên tư tưởng nào, lời nói gì, hành động ra sao để tạo ra kinh nghiệm hậu quả.

- **Ta kêu gọi các người hãy chấm dứt lối sống vô ý thức đó. Đây cũng là yêu cầu linh hồn các người từ khởi thủy đến nay.**

- Lối kiểm điểm hành động này làm cho con người kiệt sức?

- Có thể như vậy nhưng cần phải làm cho đến khi trở thành bản tính tự nhiên thứ hai.

- Xin lỗi Ngài! Nếu cứ suy diễn những điều tôi nghĩ, nói và làm hoài có đưa đến buồn tẻ không?

- Không! Không bao giờ. Khác nhau thì có nhưng buồn tẻ thì không. Chúa Jesus xưa kia có buồn tẻ không? Phật xưa kia có buồn chán không? Người ta kéo nhau hàng đàn cầu xin trước mặt Đức Phật. Có thể kỳ lạ nhưng không vị chân sư nào cảm thấy buồn tẻ, nhàm chán bao giờ. Vậy thì các người có muốn cho đời của mình lên hương không?

- **Hãy bắt đầu tức khắc tưởng tượng ra cuộc đời mình muốn sẽ là như vậy và hãy chuyển mình vào đó. Hãy kiểm soát mọi tư tưởng, lời nói, hành động. Nếu thấy điều gì không phù hợp hãy loại bỏ ngay.**

- Khi các người có những tư tưởng, lời nói hay hành động nào không phù hợp với ý niệm cao cả, các người cần phải sửa chữa ngay.

- Điều này tôi đã từng nghe qua nhưng có vẻ không êm tai: Chẳng hạn như tôi rất đau yếu nhưng lại phủ nhận điều đó, tôi đang nghèo xác xơ nhưng cứ dấu chuyện này đi, khi tôi đang rối loạn tôi bởi lại cứ phải tỉnh bơ.

- Các người nghèo rách túi ư! Thì các người nghèo đâu có cần gì phải dấu diếm, không cần tạo ra bi kịch vì chuyện đó. Vấn đề chính là: Tư Tưởng các người về chuyện này: “**Nghèo**” là một tội thật đáng ghê tởm. Tôi không giỏi giang và thật tôi nên mới như thế. Tư Tưởng các người “Tôi nghèo rách túi”, túi tôi trống rỗng không có xu teng nào. Tư Tưởng này trở thành mệnh lệnh cho các người phải nghèo. Rồi hành động của các người là than thân trách phận, thất vọng, suy nghĩ vẩn vơ như: Dù có cố gắng làm gì đi chăng nữa cũng chẳng biến đổi được vì số Trời đã định.



- Điều trước tiên các người phải hiểu về vũ trụ là không có điều gì “tốt” hay “xấu” hết. Vậy hãy chấm dứt những phê phán đó đi.
- **Điều thứ hai cần thiết là: Tất cả các điều kiện đều nhất thời. Vũ trụ luôn luôn biến đổi. Thay đổi theo hướng nào tùy thuộc tư tưởng và hành động của các người.**
- Xin lỗi Ngài cho tôi ngắt lời Ngài ở đây. Đối với những người đau ốm, có niềm tin, tư tưởng tích cực, hành động quả quyết nhưng lại chết sau sáu tuần lễ thì sao? Làm sao giải thích hiện tượng này?
- Tốt! Đặt câu hỏi thật học búa! Tốt lắm. Hẳn có niềm tin đời non lấp biển nhưng lại mất sau sáu tuần. Có thể vào phút chót linh hồn nghĩ rằng: “Đủ Rồi” Bấy giờ mình sẵn sàng để đi tới một cuộc phiêu lưu khác. Thật sự linh hồn này có quyết định sớm hơn nhiều nhưng không nói cho các người biết mà thôi. Các người đã tạo ra một xã hội trong đó con người muốn chết là không đúng. Thật ra có nhiều hoàn cảnh chết còn hơn sống.
- Có một số bệnh nhân thường nói dối người thân rằng: Tôi không sao đâu! Tôi cảm thấy bình thường! Nhưng khi người thân vừa ra đi, linh hồn cũng lia khỏi thân xác người bệnh. Đối với bác sĩ, bệnh nhân chết là một thất bại, với bạn bè hay người thân, chết là một tai họa. Chỉ có đối với linh hồn, chết là giải thoát, được phóng thích. Món quà to lớn nhất có thể đem tới cho một bệnh nhân hấp hối là để cho họ chết trong an bình. Đừng kêu gọi bệnh nhân tiếp tục chịu đau đớn và bám víu vào sự sống. Cũng có bệnh nhân mong rằng họ sẽ sống, cầu nguyện để được sống nhưng khi linh hồn đổi ý, quyết định, thân thể chẳng có làm gì để thay đổi được. Suốt cả cuộc đời các người cứ nghĩ rằng thân thể và tinh thần quan trọng, chỉ khi chết các người mới biết phần nào quan trọng và các người thật sự là ai. Nhiều lúc thân thể và tâm không nghe theo lời của linh hồn. Điều khó khăn nhất cho con người là nghe theo tiếng gọi của linh hồn. (chỉ có một ít người làm được điều này). Thông thường khi linh hồn quyết định rời bỏ thân xác, thân và tâm không muốn chấm dứt sự hiện hữu nên chống lại linh hồn. Lúc này tùy theo linh hồn muốn giã từ cuộc sống đến mức nào. Nếu chẳng có gì gấp gáp linh hồn có thể nói: Ủ! Các người đã thắng. Ta sẽ nán ở lại thêm chút nữa. Nhưng nếu linh hồn thấy rằng nếu ở ráng thêm không có lợi cho chương trình tiến hóa, linh hồn sẽ ra đi và không có gì có thể ngăn cản được. Linh hồn cũng biết rõ: Từ giã thân xác chẳng phải chuyện bi thảm gì, chỉ có thân buồn rầu thôi. Mục đích của linh hồn là tiến hóa nên nhìn cái chết hoàn toàn khác hẳn. Linh hồn cũng nhìn đời sống khác với thân xác và tâm. Hầu hết những thất bại, lo lắng của con người đều do không nghe theo lời của linh hồn.
- Làm sao tôi có thể nghe được linh hồn? Nếu linh hồn điều khiển phải cho chúng tôi biết những thông điệp phải làm chớ?
- Điều trước tiên các người có thể làm: Biết rõ mục đích của linh hồn và đừng phê phán điều gì.



- Tôi có những phê phán về linh hồn của chính mình sao?
- Hoài hoài! Như Ta đã trình bày các người phê phán về chuyện muốn chết. Hơn thế nữa, các người cũng phê phán về chuyện muốn sống, muốn cười, muốn khóc, muốn thua, muốn thắng, đặc biệt cả về kinh nghiệm vui thú và tình yêu.
- Tôi làm vậy sao?
- Chuyện đầu tiên hãy ngừng tự phê phán mình, hãy tìm hiểu và đi theo mục đích của linh hồn.
- Linh hồn tìm gì?
- Linh hồn tìm tình cảm cao nhất về tình yêu mà các người có thể tưởng tượng được. Đó là mong muốn và mục đích của linh hồn. Linh hồn chỉ đi tìm tình cảm chứ không tìm kiến thức vì kiến thức đã biết rồi qua khái niệm. Còn cảm xúc, cảm tình chỉ biết qua kinh nghiệm. **Như vậy linh hồn có thể tự biết mình qua kinh nghiệm của chính mình.** Cảm xúc cao nhất là kinh nghiệm nhập một với Tất Cả Hiện Hữu. Chính trở về chân lý là khát khao của linh hồn. Đó cũng là cảm xúc tình yêu tuyệt đối. Tình yêu tuyệt đối được ví như màu trắng tuyệt đối do các màu khác hiện hữu hòa chung lại. Cũng thế, tình yêu tuyệt đối gồm tất cả các cảm xúc như thương yêu, thù hận, giận dữ, tình dục, ganh ghét, thèm khát v.v... cộng lại. **Như vậy, muốn kinh nghiệm Tình Yêu Tuyệt Đối, linh hồn phải kinh nghiệm tất cả những cảm xúc của con người. Mục đích của linh hồn con người là kinh nghiệm mọi việc về nó để nó có thể là tất cả.**
- Làm sao có thể lên nếu chưa từng bao giờ xuống? Làm sao có thể là trái nếu chưa từng là phải? Làm sao có thể ấm nếu chưa biết lạnh? Làm sao có thể biết thiện nếu chối bỏ ác? Như vậy: Linh hồn không thể chọn cái gì nếu chẳng có gì để chọn? Công tác của linh hồn là đưa chúng ta tới cái chọn lựa cao cả nhất - chọn lựa cái tốt nhất để biết các người là ai và không buộc tội cái chúng ta không chọn lựa. Đây là công tác to lớn đòi hỏi thực hiện trong nhiều kiếp sống. Thông thường các người có thói quen hay phê phán, gọi là sai, là xấu những gì các người không chọn lựa, đáng lẽ ra cần phải chúc lành nó. Tệ hơn nữa, các người thường tìm cách tấn công, hủy hoại những gì mình không ưa, không thích, những tư tưởng, tôn giáo không hợp với mình. Làm như thế, các người chỉ tạo ra phân nửa của vũ trụ thôi.
- Tất cả những điều này thật sâu xa, xin cảm ơn Ngài. Từ xưa đến nay chưa có ai nói với tôi những điều đơn giản như vậy. Tuy nhiên, có vài điểm tôi chưa thông suốt: Có phải Ngài bảo rằng: Chúng tôi phải yêu cái “sai” để có thể biết cái “đúng”. Có phải Ngài bảo rằng chúng tôi phải ôm lấy ác quỷ không?



- Có thể nào các người chữa cho nó lành được không? Dĩ nhiên ác quỷ không có thật nhưng Ta trả lời theo ngôn ngữ của các người. Chữa lành là chấp nhận tất cả rồi chọn lựa cái tốt nhất, có hiểu không? Các người không thể chọn là Thượng Đế nếu chẳng có gì khác để chọn lựa trong đó.
- **Ồ! ồ! ồ!...** Ai đã nói gì chọn để là Thượng Đế.
- Cảm xúc cao cả nhất là tình yêu, có phải không?
- **Đúng!** Tôi nghĩ là vậy.
- Các người có thể diễn tả cách nào khác đúng hơn không?
- Không! Tôi thua.
- Hà hà hà! Linh hồn các người tìm cảm xúc cao cả nhất. Nó tìm để kinh nghiệm, để là tình yêu tuyệt đối. Hơn thế nữa, linh hồn ước ao điều đó trong kinh nghiệm của nó.
- Đương nhiên các người tìm cách để là Thượng Đế! Các người tưởng các người tìm gì khác?
- Tôi không biết. Tôi không chắc. Thật ra chưa bao giờ tôi dám nghĩ đến điều đó vì nó có vẻ như mơ hồ, nhạt nhẽo và phạm thượng.
- Thật là thú vị! Các người tìm cách giống như ác quỷ thì không nhạt nhẽo nhưng tìm cách giống như Thượng Đế lại là phạm thượng.
- **Áy!** Xin dừng một phút! Ai tìm cách giống như ác quỷ?
- Các người chớ còn ai vào đây nữa? Tất cả các người nghĩ rằng các người đã sinh ra trong tội lỗi, bẩm sinh đã có tội rồi giống như tính ác quỷ có sẵn trong người các người. Nhưng khi Ta nói các người sinh ra từ Thượng Đế nam và nữ trong tình yêu thương tuyệt đối, các người lại không nghe.
- Suốt cả cuộc đời, các người đã nghĩ rằng các người là “xấu”. Ngay cả đến những thứ các người cần dùng cũng gọi là xấu như tình yêu, tiền bạc, vui đùa, quyền lực, và bất cứ gì có nhiều cũng là xấu. Một số người còn cho rằng, khiêu vũ, âm nhạc và ca tụng đời sống cũng là xấu. Sau này có khi các người nghĩ rằng mỉm cười, yêu thương cũng là xấu. Sau khi cho rằng phần lớn các điều mình mong muốn là xấu, các người quyết định phải làm gì để trở nên tốt hơn. Điều này cũng tốt thôi, cũng tìm đến chân thiện mỹ nhưng có một lối đi ngắn hơn, nhanh hơn, đó là:
- Chấp nhận Các Người Là Ai và Là Gì ngay hiện tại đây và chứng minh điều đó. Đó là điều Chúa Jesus đã làm, đó là đạo của Phật, con đường của Krishna, lối đi của những vị Sư đã từng xuất hiện trên trái đất này. Tất cả các vị Sư đều có một thông điệp giống nhau: Ta là gì, các người là cái đó. Ta có thể làm gì, các người làm được cái đó. Nhưng các người không chịu nghe. Thay vào đó, các người đã chọn con đường khó khăn gấp bội nghĩ rằng mình là hiện



- thân của sự ác. Các người cho rằng đi theo con đường của Chúa Jesus là khó, tuân theo những giáo pháp của Phật là khó, giương cao ngọn đuốc của Krishma là khó, trở thành một vị Sư là khó. Nhưng ta bảo thật điều này: Chối bỏ Các Người Là Ai còn khó gấp bội hơn là chấp nhận.

- Các người là Chân, Thiện, Mỹ. Các người thật sự là tha thứ, an bình, ánh sáng, sức mạnh, khoan dung, kiên nhẫn, can đảm, giúp những người thiếu thốn, an ủi những ai đau buồn, chữa lành những ai bị tổn thương, thầy giáo chỉ đường cho những người bối rối. Các người là minh triết cao siêu nhất, là chân lý cao cả nhất, là an bình nhất và tình yêu to lớn nhất. Đôi khi trong cuộc đời, các người từng biết mình là những thứ đó. Vậy thì:

Mãi mãi hãy chọn ngay bây giờ để biết các người là những điều tốt lành đó.

CHƯƠNG IV

- **Trời ơi! Ngài gọi hứng cho con!**
 - Nếu Thượng Đế không gọi hứng thì quỷ sứ làm được sao?
 - Có phải lúc nào Ngài cũng chơi sấp ngựa như vậy không?
 - Ta không nói vậy theo lối sấp ngựa đâu. Hãy đọc lại câu nói của Ta đi.
 - Ồ! Tôi thấy rồi.
 - Phải. Tuy nhiên, cũng tốt nếu Ta đang chơi sấp ngựa đúng không?
 - Tôi không biết. Nhưng tôi tưởng rằng tôi quen với một ông Thượng Đế có phần nghiêm túc hơn.
 - O này! Hãy thông cảm cho Ta và đừng tìm cách giới hạn Ta. Đồng thời cũng hãy thông cảm cho bản thân các người. Ta rất thích nói giỡn. Ta cần phải tếu như vậy khi nhìn thấy các người đang tự hành hạ cuộc đời mình, có phải vậy không? Lúc đấy, Ta chỉ đành “cười trừ” mà thôi. Dù sao cũng tốt vì kết cuộc mọi chuyện đều tốt thôi.
 - Ngài muốn ám chỉ gì đây?
 - Ta muốn nói rằng các người không thể thua trong trận chiến này. Các người không thể sấp bẫy vì không nằm trong kế hoạch của Ta. Thượng Đế to lớn tới mức các người không thể nào không đi tới đích.
 - Đó là điều chúng tôi lo lắng nhất. Chúng tôi sợ rằng vì lý do gì đó, chúng tôi bị lộn tung phèo, không tới gặp được Ngài và chung sống với Ngài.
 - Có phải người muốn nói là lên Thiên Đàng không?
 - Vâng. Chúng tôi đều lo sợ phải xuống địa ngục.
 - Như vậy các người tự đặt mình vào địa ngục trước để tránh khỏi đi tới đó. Hừm m...Chiến lược thú vị nhỉ.
 - Đó! Ngài lại nói tếu rồi. Ta không thể ngăn được vì địa ngục gây ra những cái tệ hại nhất nơi Ta.
 - Ngài bảo rằng: Đau đớn ngon lành. Ngài thực đóng kịch rất hay.
 - Bây giờ các người mới biết được điều đó sao? Sau này, các người có quan sát thế giới không?
 - Nhân đây tôi có một câu hỏi khác. Tại sao Ngài không sửa lại thế giới mà cứ để nó đi vào địa ngục?
 - Tại sao các người không sửa?
 - Chúng tôi không có quyền năng.
- Nói sai rồi. Các người có đủ quyền năng và tài năng để chấm dứt sự đói khát ngay lúc này nhưng những chính phủ trên thế giới chưa muốn chấm dứt. Các người có thể chữa lành các bệnh nhân ngay bây giờ nhưng ngành y khoa ngăn chặn lại các cách chữa bệnh,





- cảm đoán các phương pháp y khoa tương đương (alternative medicines) bởi vì những phương pháp này có thể làm sụp đổ cấu trúc của ngành y khoa.
- Điều này thật khó hiểu cho tôi. Bởi lẽ không một bác sĩ nào từ chối chữa bệnh cho bệnh nhân cũng như không một nhà cầm quyền nào muốn nhìn thấy dân mình chết đói.
- Nếu nói là không một cá nhân bác sĩ nào thì đúng. Không một cá biệt nhà cầm quyền nào cũng đúng. Nhưng chữa bệnh và làm chính trị đã trở thành thể chế sẽ chống lại những điều tốt đẹp trên vì sự sống còn của thể chế. Ví dụ đơn giản và điển hình nhất: Các bác sĩ Tây Y chối bỏ những hiệu quả chữa bệnh của bác sĩ Đông Y vì nếu chấp nhận như thế sẽ phá vỡ tan tành cấu trúc của Tây Y. Tây Y làm như vậy vì lo sợ:
 - **Bất cứ một sự tấn công nào cũng tạo ra một sự kêu cứu.**
 - Ta đã được đọc câu này trong cuốn A course in Miracles (một tiến trình trong những huyền diệu). Ta đã đặt câu này vào đó.
 - Chèn đét ơi! Chỗ nào Ngài cũng biết hết.
 - Điều này nhắc lại chúng ta chỉ mới bắt đầu nghiên cứu mấy câu hỏi kia của các người. Chúng ta đang thảo luận làm cách nào cho cuộc đời của các người “**lên hương**”. Ta đang nói về tiến trình sáng tạo.
 - Vâng! Tôi cứ ngắt lời Ngài hoài.
 - Chẳng sao cả, nhưng thôi chúng ta trở lại đi bởi vì chúng ta không muốn đi lạc một đầu giây mỗi nhợ rất quan trọng:
 - **Cuộc đời là sáng tạo chứ không phải là khám phá.**
 - Các người sống mỗi ngày không phải để khám phá ra coi cuộc đời nắm giữ những bí mật gì mà là sáng tạo ra nó. Mỗi giây phút các người đang sáng tạo ra thực tế các người nhưng có thể các người không biết. Sau đây là lý do tại sao nó lại như vậy và sự vận chuyển của nó ra sao?
 1. Ta đã tạo ra các người theo hình tượng giống như Thượng Đế.
 2. Thượng Đế là vị sáng tạo.
 3. Các người là 3 thực thể trong 1. Có thể gọi là: Cha, Con và Thánh Linh – Tâm, Thân và Linh Hồn – Siêu ý thức, Ý thức và Tiềm thức.
 4. Sáng tạo là một tiến trình xuất phát từ 3 phần này của các người. Phương tiện của sáng tạo là: Tư Tưởng, Lời Nói và Hành Động.
 5. Tất cả những sáng tạo bắt đầu với tư tưởng (hãy khởi sự từ Cha). Tất cả những sáng tạo sau đó chuyển qua lời (hãy xin, rồi các người sẽ nhận được, hãy nói rồi mọi sự sẽ được làm cho các người). Tất cả những sáng tạo được thành tựu trong hành động. (Và Lời sẽ thành da thịt và sống nơi chúng ta).



6. Điều mà các người nghĩ nhưng không bao giờ nói ra, sáng tạo trên một tầm mức. Điều mà các người nghĩ và nói, sáng tạo trên một tầng mức khác. Điều mà các người nghĩ, nói và làm trở thành hiện thực trong thực tế các người.

7. Không thể nào các người có thể nghĩ, nói và làm một điều mà các người không thực sự tin tưởng. Vậy thì tiến trình sáng tạo phải gồm có tin tưởng hay giác (biết). Đó là niềm tin tuyệt đối. Nó vượt qua hy vọng. Đó là biết một **chân thực**. (Do niềm tin, người sẽ được chữa lành). Do vậy, phần hành động của sáng tạo luôn luôn bao gồm giác (biết). Đó là mức ánh sáng mẫu chốt, một chân thực hoàn toàn, một **chấp nhận** trọn vẹn gì đó rất **thực tế**.

8. Địa điểm giác này là một điểm biết ơn có cường độ không thể tưởng tượng nổi. Đó là sự tạ ơn trước và đó có thể là cái chìa khóa huyền diệu nhất trong sáng tạo: Chịu ơn trước về sáng tạo. Sự ban cho là một dĩ nhiên, điều này không những được tha thứ mà còn được khuyến khích. **Đó là dấu hiệu chắc chắn nhất của cấp bậc sư. Tất cả các vị Sư đều biết trước là hành động đã hoàn thành rồi.**

9. Hãy tán dương và hưởng vui thú về tất cả những gì các người đã tạo ra. Loại bỏ bất kỳ phần nào của sáng tạo là loại bỏ một phần của chính các người. Hãy thừa nhận bất cứ cái gì đang hiện diện ngay bây giờ là một phần sáng tạo của các người, hãy chúc lành cho nó, hãy biết ơn vì nó. Đừng tìm cách buộc tội nó bởi vì như thế cũng như buộc tội chính mình.

10. Nếu có phần nào trong sáng tạo các người không ưa thích, hãy chúc lành cho nó và cứ việc thay đổi nó đi. Sau đó lại chọn tiếp, chọn một thực tế mới. Hãy có một tư tưởng mới. Hãy nói một lời mới. Hãy làm một cách huy hoàng và thế giới sẽ theo các người. Hãy đòi hỏi. Hãy kêu gọi. Hãy nói: **“Ta là đời sống, Ta là Đạo, hãy theo Ta”**

- Đó là cách biểu hiệu ý muốn của Thượng Đế trên địa cầu cũng như trên trời.

- Nếu quả thực mười bước đơn giản như Ngài nói chúng tôi cần, tại sao thế giới lại không diễn tiến tốt đẹp hơn cho chúng tôi?

- Thế giới đang diễn tiến như vậy vì chỉ có một số rất nhỏ các người dùng “phương thức” này mà có ý thức, đầy đủ tỉnh giác. Một số người khác dùng nó mà không biết - Một số khác chẳng biết mình đang làm gì - Một số nữa vừa đi vừa ngủ. Tuy vậy, các người đang tạo ra thực tế của các người. Ta nói: Tạo Ra không phải Khám Phá ra. Các người đang dùng quyền năng Ta đã trao cho cùng với tiến trình mà Ta vừa mô tả. Nay, các người đã hỏi bao giờ thì đời các người sẽ **“lên hương”**.



- Các người sẽ đưa đời mình “Lên Hương” bằng cách trước hết có tư tưởng thật rõ ràng, minh bạch về đời sống. Hãy suy nghĩ về điều các người muốn là gì và muốn có gì. Hãy nghĩ về điều đó luôn luôn cho tới khi các người minh bạch về nó. Khi đã minh bạch rồi thì không nghĩ đến gì khác nữa. Không tưởng tượng ra một khả năng nào khác. Hãy loại bỏ những tư tưởng tiêu cực khỏi trí não. Bỏ đi tất cả những gì bi quan. Vứt đi tất cả những gì nghi ngờ. Tổng đi mọi sợ hãi. Hãy đưa tâm trí vào kỷ luật là bám chặt lấy cái tư tưởng sáng tạo gốc kia.
- Khi những tư tưởng các người đã minh bạch và vững chắc, hãy bắt đầu nói chúng ra như là những chân lý. Nói lớn lên. Hãy sử dụng cái lệnh tối cao gọi quyền năng sáng tạo tới: “Ta Đây”. Hãy dùng những lời “Ta Đây” với người khác. “Ta Đây” là lời sáng tạo nhất trong vũ trụ. Bất kỳ nghĩ gì, nói gì sau lời “Ta Đây” chuyển động những kinh nghiệm đó, gọi chúng tới, đem chúng lại cho các người.
- Chẳng có cách nào khác để cho vũ trụ biết phải làm ra sao! Chẳng có con đường nào khác để cho nó biết mà theo. Vũ trụ đáp ứng với lời “Ta Đây” như là vị thần trong cái chai vậy.
- Ngài nói: “Vứt đi tất cả những nghi ngờ, tổng đi mọi sợ hãi, liệng đi những gì bi quan” giống như nói “Hãy lấy đi một miếng bánh vậy”. Nhưng nói thì dễ mà làm thì khó. Nói: “Hãy loại bỏ tất cả những tư tưởng tiêu cực” có lẽ cũng như nói “Hãy leo lên núi Everest trước bữa ăn trưa”. Hình như đây là một lệnh quá lớn.
- Kim hãm tư tưởng, kiểm soát chúng, chẳng có gì là khó như các người tưởng. (Hoặc leo núi Everest cũng vậy). Tất cả đều là vấn đề kỷ luật. Đó là chuyện phải chú tâm vào.
- Bước thứ nhất là cách điều động tư tưởng: Học cách nghĩ về các người đang nghĩ. Khi gặp những tư tưởng tiêu cực, xóa bỏ cái ý niệm cao cả nhất của các người về một vật, hãy suy nghĩ lại. Ta muốn các người làm như vậy, **đúng nguyên văn**. Nếu các người nghĩ rằng các người đang buồn rầu, chán nản và chẳng có gì là hay lập tức **hãy nghĩ lại**. Nếu các người nghĩ rằng thế giới là một chốn xấu xa, đầy những biến cố tiêu cực **hãy nghĩ lại**. Nếu các người nghĩ rằng đời mình tan nát chẳng bao giờ có thể xây dựng lại được nữa **hãy nghĩ lại**.
- Các người có thể tự huấn luyện để làm như vậy (Hãy coi lại chính các người đã tự huấn luyện ngon lành ra sao để không làm như vậy)
- Cảm tạ Ngài. Chưa từng bao giờ tôi được thấy tiến trình đặt ra minh bạch cho tôi như vậy. Tôi mong là làm cũng dễ như là nói – nhưng ít ra tôi hiểu tiến trình này – Tôi nghĩ là vậy.
- Tốt! Nếu người nghĩ rằng cần phải ôn lại thì chúng ta có thể nói chuyện tiếp.

CHƯƠNG V

Con đường nào thực sự là con đường đi tới Thượng Đế? Có phải bằng cách từ bỏ tất cả như một số người yogis tin tưởng? Sự đau khổ là gì? Có phải đau khổ vì phục vụ là con đường đi tới Thượng Đế như những người tu khổ hạnh thường nói? Có phải chúng tôi dành lên Trời bằng cách làm việc thiện như nhiều tôn giáo thường nói? Hay là chúng tôi tự do, muốn làm gì thì làm: Chẳng cần biết luật pháp, không cần giữ những tục lệ và đắm mình sống buông thả và rồi cũng tìm được **Niết Bàn** như nhiều tay Tân Thời Đại thường nói? Nó là gì? Là những tiêu chuẩn luân lý khắt khe hay là làm theo ý thích? Nó là gì? Là những phẩm giá cổ truyền hay tới đâu hay tới đó? Nó là gì? Mười điều ngăn cấm hay bảy bước tới Giác Ngộ?

- Các người rất cần được chỉ dạy cho các người một con đường, chẳng hạn như đường này đường kia, đúng không? Tại sao không phải là tất cả những thứ đó?

- Tôi không biết. Tôi đang hỏi Ngài.

- Vậy Ta sẽ trả lời để các người hiểu thật rõ. Ta nói điều này cho tất cả những ai nghe thấy Lời của Ta và tìm tới Chân Lý Của Ta. Bất kỳ trái tim nồng nhiệt nào hỏi con đường đi tới Thượng Đế ở đâu đều được chỉ rõ. Ai ai cũng được trao cho chân lý tâm cảm (bằng nội tâm). Hãy tới với Ta theo con đường của Tim các người chớ dừng qua hành trình bằng ý. Các người không bao giờ tìm thấy Ta trong ý của các người.

- **Muốn tìm được Thượng Đế, các người phải vượt khỏi ý (các người phải khùng).**

- Tuy nhiên Ta sẽ trả lời câu hỏi giống như thăm vắn gay gắt của các người nhưng các người sẽ giật mình té ngựa khi nghe câu trả lời của Ta:

- **Chẳng có cái cóc khô gì là Mười Điều Răn Cấm Cả!**

- **Ồi Trời ơi! Không có sao?**

- Không. Không có! Ta răn cấm (ra lệnh) cho ai? Cho Ta hả? Và tại sao Ta lại cần răn cấm như vậy? Khi Ta muốn điều gì thì điều đó hiện hữu, đúng không? Vậy thì đâu có cần ra lệnh cho ai? Và quả thực nếu Ta có ra lệnh, những lệnh này đương nhiên sẽ được tuân theo hay sao? Làm sao Ta có thể ao ước điều này đến như vậy? Đến nỗi phải ra lệnh rồi nhìn điều đó không được thực hiện? Thứ vua gì lại làm như thế? Đâu có kẻ cầm quyền nào làm như vậy? Ta không phải là vua hay nhà cầm quyền gì cả. Ta là một Vị Sáng Tạo. Và Vị Sáng





- Tạo không ngăn cấm chi hết mà chỉ sáng tạo, sáng tạo và tiếp tục sáng tạo. Các người cũng như Moises xưa kia đã đứng trước Thượng Đế và nài nỉ Ta: Lạy Thượng Đế của tôi, xin hãy chỉ vẽ cho tôi. Hãy cho tôi một dấu hiện để tôi có thể nói lại với dân chúng! Làm sao chúng tôi có thể biết được chúng tôi là những người được tuyển chọn?

- Và Ta đã nói với Moises cũng như các người một bản thỏa ước linh thiêng, một lời hứa vĩnh cửu, một cam kết chắc chắn và bảo đảm. Và Lời của Thượng Đế xưa kia không phải một **Lệnh** mà là một **Thỏa Ước**. Đó là **MƯỜI ĐIỀU CAM KẾT**.

1. Các người sẽ yêu Thượng Đế hết lòng, hết trí, hết tâm hồn của các người. Các người sẽ không sùng bái tình yêu, tiền tài, danh vọng hay quyền năng đến từ những nguồn khác. Các người sẽ gạt sang một bên những thứ đó giống như đứa trẻ gạt đi những đồ chơi, không phải vì chúng không có giá trị mà vì các người đã vượt qua tuổi đó rồi. Và các người biết rằng các người sẽ đi con đường của Thượng Đế vì:

2. Các người sẽ nhân danh Thượng Đế để làm những gì và các người sẽ thấy hiệu quả. Do đó, các người không gọi danh Ta trong những chuyện phù phiếm, không nghĩ tới gọi danh hiệu Thượng Đế một cách vô ý thức. Các người sẽ hiểu sức mạnh của lời nói và tư tưởng nhân danh Ta. Bởi vì Danh Ta, danh vĩ đại “Ta Đây” sẽ không bao giờ được dùng mà vô hiệu quả. Điều này không thể xảy ra khi các người đã tìm thấy Thượng Đế. Và Ta cũng cho các người những dấu hiệu khác như:

3. Các người sẽ nhân danh Ta một ngày thiêng liêng. Như vậy để các người không nằm lâu trong ảo vọng và để giúp các người nhớ lại các người là ai và là gì? Chẳng bao lâu nữa, các người sẽ coi ngày nào cũng là ngày Sabbath và giây phút nào cũng linh thiêng.

4. Các người sẽ tôn kính cha mẹ vì cha mẹ cũng là con của Thượng Đế và đã đem đời sống đến cho các người. Từ đó, các người sẽ tôn kính mọi người.

5. Khi các người tìm thấy Thượng Đế, các người sẽ hiểu rằng: Các người không được sát hại đời sống của bất cứ ai hay sinh vật nào vì đời sống nào cũng vĩnh cửu. Sự tôn kính đời sống giúp các người tôn trọng tất cả sinh vật và thực vật, chỉ làm tổn thương chúng trong trường hợp bất khả kháng vào mục đích tốt nhất.

6. Các người sẽ không làm mất tính chất thanh tịnh, cao đẹp của Tình Yêu bằng những ý nghĩ bất lương hay lường gạt người khác, vì như vậy là thông dâm. Ta hứa với các người: Khi các người đã tìm thấy Thượng Đế, các người sẽ không phạm tội thông dâm này nữa.



7. Khi các người tìm thấy Thượng Đế, các người sẽ không ăn cắp, ăn trộm, lường gạt, chiếm hữu bất cứ vật gì của ai khác.

8. Khi biết Thượng Đế, các người sẽ không nói một lời dối trá vì như vậy là làm chứng gian.

9. Và các người sẽ không thèm muốn vợ chồng người khác vì các người biết rằng tất cả những người khác đều là vợ chồng mình thì còn ham muốn gì nữa.

10. Khi biết Thượng Đế, các người chẳng thèm tài sản của người khác vì các người biết rằng tất cả tài sản đều thuộc về mình thì còn thèm muốn làm chi nữa.

- Các người sẽ biết mình đã tìm được con đường tới Thượng Đế khi các người thấy những dấu hiệu đó. Ta đã hứa với các người rằng không ai chân thành đi tìm Thượng Đế lại còn phạm vào những hành vi như vậy. Tiếp tục hành động như vậy là điều bất khả. Đó là tự do của các người chứ không phải giới hạn. Đó là những cam kết của Ta chứ không phải mệnh lệnh. Bởi vì, Thượng Đế không có ra lệnh cho những gì Thượng Đế đã tạo ra. Thượng Đế chỉ dạy cho các con của Thượng Đế: **Đây là cách để các con biết rằng các con đã trở về nhà.**

- Như vậy tôi khỏi cần theo “Mười Điều Răn” cũng được lên thiên đàng chẳng?

- Chẳng có cái gì gọi là lên Trời cả. **Chỉ có tự giác rằng các người đã ở đó rồi.** Chỉ có chấp nhận. Chỉ có hiểu biết chứ không có hành động hay cố gắng gì cả.

- Các người không thể đi tới chỗ mà các người đã ở đó rồi. Muốn làm vậy, các người phải từ giã nơi các người đang ở và điều đó sẽ làm cho mục tiêu của cuộc hành trình thất bại. Chuyện mĩa mai là phần lớn con người nghĩ rằng họ phải từ giã nơi họ đang ở để đi đến nơi họ muốn tới. Như vậy, họ từ giã cõi Trời để tới cõi Trời và đi qua Địa Ngục.

- **Giác Ngộ là hiểu rằng chẳng có nơi nào để tới, chẳng có gì để làm, chẳng có trở thành gì cả, ngại trừ là đúng như hiện nay.**

- Các người đang đi một cuộc hành trình không tới đâu cả. Cõi Trời! Như các người thường gọi chẳng ở đâu hết chính là ở đây và bây giờ.

- Ai ai cũng nói vậy làm cho tôi điên cát đầu đây này. Nếu “Cõi Trời bây giờ và ở đây”, tại sao tôi không thể thấy được? Tại sao tôi không cảm được? Và tại sao thế giới lại loạn xạ ngẫu như thế này?

- Ta hiểu nỗi thất vọng của các người khi tìm cách hiểu hết tất cả những gì hiện hữu.

- Xin Ngài chờ một chút. Có phải Ngài đang nói Thượng Đế thất vọng?



- Các người tưởng rằng Ta không thể kinh nghiệm một điều mà các người kinh nghiệm sao? Thật ra Ta đang kinh nghiệm bản thân Ta qua các người. Ta tạo ra các người để biết Ta là ai? Thôi Ta chẳng nên phá tan nát tất cả những ảo ảnh của các người về Ta trong một chương. Trong hình thể siêu việt nhất của Ta, Ta không kinh nghiệm thất vọng.
- **À!** Tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Vừa qua Ngài đã làm cho tôi lo sợ.
- Đó không có nghĩa là Ta không thể. Đó chỉ có nghĩa Ta chọn lựa làm như vậy. Các người cũng có thể chọn lựa như Ta vậy.
- Thất vọng hay không thất vọng. Tôi vẫn cứ tự hỏi làm sao cõi Trời có thể ở đây bây giờ sao tôi lại không kinh nghiệm được.
- Các người không thể kinh nghiệm được cái gì mà các người không biết. Và các người không biết là các người đang **“cõi Trời bây giờ đây”** bởi vì các người chưa từng bao giờ kinh nghiệm cõi Trời. Thấy không? Đối với các người đó là cái vòng lẩn quẩn. Các người không thể hoặc chưa tìm cách nào kinh nghiệm cái mà các người chưa biết và các người không biết cái mà các người chưa kinh nghiệm.
- **Điều mà giác ngộ đòi hỏi các người làm là: Biết một gì đó mà các người chưa kinh nghiệm. Và do vậy, hãy kinh nghiệm nó. Biết mở cửa cho kinh nghiệm – nhưng các người lại tưởng tượng ngược lại.**
- Thực ra các người biết rất nhiều, nhiều hơn những điều các người đã kinh nghiệm. Chỉ đơn giản các người không biết là các người biết. Ví dụ: Các người biết là có một Thượng Đế nhưng có thể các người không biết là các người biết điều đó. Do vậy, các người cứ **loanh quanh** chờ kinh nghiệm. Và một thời gian qua, các người vẫn chờ cho có kinh nghiệm. Trong lúc đó, các người có nó (kinh nghiệm) mà không biết - thì cũng như là chẳng có gì cả.
- Trời đất ơi! Như vậy chúng ta đi vòng tròn.
- Phải! Chúng ta đang đi vòng tròn. Và thay vì đi vòng tròn, có lẽ chúng ta nên là cái vòng tròn luôn. Đâu có bó buộc phải là một cái vòng lẩn quẩn, có thể là một cái vòng tuyệt diệu chứ.
- Có phải từ bỏ là một phần của đời sống tâm linh?
- Phải! Bởi vì cuối cùng mọi tinh linh đều từ bỏ những gì không thật. Và trong cuộc đời của các người cũng chẳng có gì là thật cả, ngoại trừ mối giao tiếp giữa Ta và các người. **Tuy nhiên, từ bỏ theo ý nghĩa cổ điển là “từ bỏ bản thân” là không cần thiết.**
- Những người nhiệt tâm tìm cách thắng mọi đam mê thể tục thường dốc hết lòng làm việc như đam mê Thượng Đế. Nhưng đam mê vẫn là đam mê. Đối đam mê này lấy đam mê nọ vẫn không loại bỏ được nó. Do đó, đừng phê phán những thứ mà các người đam mê.



- Chỉ ghi nhận chúng rồi coi chúng có phục vụ mình không - dựa vào mô hình các người muốn là ai và muốn là gì?
- Hãy nhớ! Các người luôn luôn ở trong vị thế sáng tạo mình. Mỗi thời, mỗi lúc các người đang quyết định mình là ai? là gì? Phần lớn quyết định của các người dựa vào những chọn lựa của các người về đam mê trở thành ai và trở thành gì?
- Thông thường, một người theo Đạo có vẻ như từ bỏ mọi đam mê thế tục, mọi ham muốn con người. Điều họ đã làm có nghĩa: Hiểu đam mê và ham muốn, nhận biết những ảo tưởng và tránh né những đam mê không phục vụ họ. Họ vẫn thích ảo tưởng vì đem lại cho họ cái dịp để có thể tự do chọn lựa trọn vẹn. Đam mê là chuyển biến tư tưởng hiện tại thành hành động. Nó châm nhiên liệu vào bộ máy sáng tạo. Nó chuyển những quan niệm thành ra kinh nghiệm. Đam mê là ngọn lửa giúp Ta hiểu rõ thực sự là ai. Không nên chối bỏ đam mê vì làm như vậy là chối bỏ Các Người Là Ai và Các Người Thực Sự Muốn Là Gì? Người từ bỏ không bao giờ chối bỏ đam mê - người từ bỏ **chỉ chối bỏ sự ràng buộc** vào kết quả. Đam mê là thích hành động. Hành động là kinh nghiệm được hiện hữu. Tuy vậy, có gì được tạo ra như là một phần của hành động? **Mong Chờ**.
- Sống đời mình mà không có mong chờ - không cần phải có những kết quả rõ ràng – đó là Tự Do. Đó là Thượng Đế tính. Đó là cách sống của Ta.
- Ngài không quan tâm đến kết quả?
- Tuyệt đối không. Vui thú của Ta là sáng tạo chứ không ở lúc sau. Từ bỏ không phải là một quyết định chối bỏ hành động. Từ bỏ là một quyết định chối bỏ nhu cầu cần một **kết quả đặc thù**. Có một khác biệt rất lớn.
- Có thể nào Ngài giải thích mệnh đề: “Đam mê là thích chuyển hiện tại thành hành động”?
- Tính hiện tại là trạng thái cao nhất của hiện hữu. Đó là tinh túy thanh tịnh nhất. Đó là cái diện “nay – không – nay”, cái diện “tất cả - không - tất cả”, cái diện “luôn luôn – không – bao giờ của Thượng Đế. Hiện tại thanh tịnh là Thượng Đế thanh tịnh. Tuy nhiên, không bao giờ chúng ta coi là đủ nếu chỉ hiện hữu. Chúng ta bao giờ cũng khao khát kinh nghiệm Cái Là Ta – và điều này đòi hỏi toàn bộ diện kia của Thiên Tính - gọi là hành động. Hay coi là các người nắm cốt lõi của cái Ngã tuyệt vời, cái diện của thiên tính gọi là tình yêu. (Đó là Chân Lý về các người).
- Đây: Tình yêu là một chuyện và hành động yêu thương lại là chuyện khác. **Linh hồn ao ước làm một gì đó về bản chất của nó để có thể tự biết nó trong kinh nghiệm của chính nó. Do vậy, nó sẽ tìm cái hiện thực ý niệm cao cả nhất của nó bằng hành động.**



- Cái khát khao làm như vậy là đam mê. Giết đam mê là giết Thượng Đế. Các người thấy đó: Khi Thượng Đế làm điều yêu thương đó, Thượng Đế đã thực hiện Minh và chẳng còn cần thêm gì nữa. Mặt khác, con người thường cảm thấy là cần phải có tiền lời trong các cuộc đầu tư như ta yêu một ai đó cũng muốn kiểm soát được chút gì yêu thương trở lại theo thói thường tình.

- Đó không phải là đam mê. Đó là mong chờ.

- Đó là cái nguồn bất hạnh lớn nhất tạo ra cho con người. Đó là điều phân cách con người với Thượng Đế. Người từ bỏ tìm cách chấm dứt sự phân chia này bằng kinh nghiệm mà một số những nhà thần bí Đông Phương gọi là Samandhi. Đó là hợp nhất, là một với Thượng Đế, hòa hợp với thiên tính, hợp tan trong thiên tính. Do vậy, người **từ bỏ kết quả** nhưng không bao giờ từ bỏ đam mê. Quả thế, vị chân sư biết qua trực giác rằng đam mê là đạo. Người ta thường nói rằng: Ai không có một đam mê gì đó, người đó chẳng có sức sống chút nào.

- Ngài nói rằng: Chống lại cái gì cái đó tồn tại và nhìn cái gì thì cái đó biến đi. Có thể nào Ngài giải thích điều này chẳng?

- Các người không thể chống lại cái gì mà các người cho là không có thực thể. Hành động chống lại một gì là hành động đem lại sự sống cho nó. Khi các người chống lại một năng lực, các người đặt nó hiện ra. Càng chống lại càng làm cho nó thành hiện thực dù chống lại bất kỳ gì. Khi mở mắt ra và nhìn thì nó biến đi, có nghĩa là: **Nó không còn giữ lại hình thể của nó nữa.**

- Khi các người nhìn thật sự một vật, các người cần nhìn xuyên qua nó và xuyên qua những ảo ảnh, ảo giác của sự việc. Khi nhìn được như thế, sức mạnh ảo giác của sự việc sẽ biến mất.

- Nhưng nếu mình không muốn cho vật mà mình nhìn biến đi thì sao?

- Các người phải **luôn luôn** làm cho nó biến đi. Chẳng có gì trong thực tế bám vào các người. Tuy nhiên, nếu các người **quyết định chọn lựa** cái ảo giác về cuộc đời thay vì chân lý của tâm linh, các người chỉ có thể tái tạo lại nó như các người đã tạo nó ra lúc khởi đầu. Làm như vậy, các người có thể có trong cuộc sống cái mà các người **chọn lựa để có** và các người loại bỏ khỏi cuộc sống cái mà các người không còn muốn kinh nghiệm. Tuy nhiên, **không nên bao giờ chống lại gì cả.** Nếu nghĩ rằng chống đối sẽ loại bỏ được gì đó thì nên nghĩ lại. Càng chống đối càng chôn chặt sự việc đó. Ta đã từng bảo với các người mọi tư tưởng đều sáng tạo sao?

- Ngay cả tư tưởng nói rằng tôi không muốn một vật gì đó?

- Nếu các người không muốn một vật thì nghĩ về nó làm gì? Nếu phải nghĩ về nó cũng đừng nên chống đối, hãy nhìn thẳng vào coi thực tế nó là cái gì? Rồi dùng sáng tạo chọn lựa nó hay không tùy theo ý thích.



- Cái gì ra mệnh lệnh chọn lựa này?
- **Cái Các Người Nghĩ Các Người Là Ai? Và Là Cái Gì?** Đồng thời, **Cái** mà các người chọn lựa **Minh Là Ai và Là Cái Gì**. Cái đó ra lệnh trong bất cứ mọi chọn lựa nào mà các người đã làm trong cuộc đời mình ở hiện tại cũng như tương lai.
- Như vậy đời sống của một người từ bỏ là một con đường sai lầm?
- Đó không phải là một chân lý. Những chữ người từ bỏ hàm một ý nghĩa sai. Trên thực tế, các người không thể từ bỏ gì cả bởi vì cái mà các người **chống đối vẫn tồn tại**. Một vị từ bỏ chân chính chẳng có từ bỏ mà chỉ chọn khác đi. Đó là một hành động chuyển biến tới một vật gì đó chứ không phải là dứt khỏi điều gì.
- Các người không thể dứt bỏ một sự việc gì vì nó sẽ đeo đuổi các người mãi mãi. Như vậy không nên chống lại cám dỗ mà nên quay hướng khác đi. Hãy quay về Ta và đi ngược lại những gì không phải là Ta. Nhưng nên nhớ rằng: Chẳng có gì là con đường sai lầm bởi vì trong cuộc hành trình này các người không thể không tới nơi mà các người đang đi tới. Đây chỉ là chuyện nhanh chậm, chỉ là vấn đề khi nào các người tới đó – nhưng cũng vẫn chỉ là ảo giác bởi lẽ chẳng có “**khi nào**” cũng chẳng có “**trước**” hay “**sau**” mà chỉ có hiện tại, cái thời gian huy hoàng trong đó các người kinh nghiệm bản thân.
- Vậy thì mấu chốt là gì? Nếu không có lỗi nào khác để không tới đó, thì mục đích cuộc sống này là gì? Tại sao chúng tôi phải lo lắng về tất cả những gì chúng tôi làm?
- Hà! Tất nhiên các người không nên lo lắng, tốt hơn nên quan sát. Chỉ có nhận thức các người đang là ai và là gì, đang làm gì và đang có gì và coi những cái đó có phục vụ các người không?
- **Mục đích cuộc sống không phải là đi tới đâu cả, chỉ cần nhận thức rằng: Các người đang vẫn ở đó, vẫn đã luôn luôn ở đó. Các người đang ở thời gian sáng tạo toàn tịnh, luôn luôn và mãi mãi. Vậy thì mục đích cuộc sống là sáng tạo – các người là ai và là gì? – Và rồi kinh nghiệm cái đó.**

CHƯƠNG VI

Và đau khổ là gì? Có phải đau khổ là phương pháp và con đường dẫn tới Thượng Đế? Một số người cho rằng đó là con đường duy nhất để gặp Ngài?

Ta không ưa đau khổ. Ai nói Ta thích đau khổ là người đó không biết Ta.

Đau khổ là một sự kiện không cần thiết trong kinh nghiệm của con người. Không những thế, đau khổ còn làm mất tiện nghi, không khôn ngoan và còn làm nguy hiểm cho sức khỏe của con người nữa. Vậy tại sao lại có nhiều đau khổ như thế? Tại sao Ngài là Thượng Đế lại không chấm dứt nó đi? Ngài ghét nó mà?

Ta đã chấm dứt nó rồi. Lý do chỉ vì các người từ chối không dùng những dụng cụ Ta đã trao cho để thực hiện. Các người coi đó: Đau khổ có dính dáng gì đến những biến cố đâu, thực ra chỉ do phản ứng của các người trước những biến cố đó. Chuyện xảy ra là chuyện xảy ra. Các người cảm thấy về những chuyện gì xảy ra lại là chuyện khác. Ta đã trao cho các người những dụng cụ để đối phó lại những giảm thiểu hay loại trừ đau khổ nhưng các người không sử dụng chúng. Xin lỗi Ngài, nhưng sao Ngài không loại trừ hẳn đi những biến cố có phải tốt hơn không?

Đề nghị hay đây, nhưng than ôi Ta không thể kiểm soát các biến cố. Ngài không thể kiểm soát được những biến cố?

Tất nhiên là không. Biến cố là những gì xảy ra trong không gian và thời gian do các người tự chọn lựa để tạo ra. Ta không bao giờ can thiệp vào những chọn lựa này vì làm như vậy chính Ta đã ngăn chặn lý do Ta đã tạo ra các người. Điều này Ta đã giải thích đầy đủ cho các người trước đây rồi. Một số những biến cố do các người cố ý tạo ra, một số khác do các người tự kéo về mình một cách vô ý thức không nhiều thì ít. Các thiên tai lớn do các người tự kéo về mình rồi được gán cho là số mệnh. Thật ra đó là ý thức chung của cả hành tinh.

Ý thức cộng đồng?

Đúng vậy, chính xác vậy.





Có nhiều người nói rằng thế giới đang đi vào địa ngục. Sinh thái của chúng tôi đang chết dần. Hành tinh của chúng tôi đang gặp nguy về động đất, núi lửa, bão tố v.v... Rồi trục địa cầu đang bị nghiêng đi. Tuy nhiên cũng có người cho rằng tư tưởng và ý thức cộng đồng có thể thay đổi những biến cố trên để cứu địa cầu.

Tư tưởng đưa tới hành động. Nếu có đủ số người trên thế giới tin rằng phải làm gì đó để cứu vãn môi trường thì các người có thể cứu được địa cầu. Nhưng phải làm cho họ sợ hãi đã tổn hại thật nhiều và lâu quá rồi. Điều này cần một thay đổi lớn trong thái độ của con người trên trái đất này.

Ngài nói như thế có nghĩa chúng tôi không làm như vậy địa cầu và nhân loại sẽ bị hủy diệt?

Ta đã đặt ra những luật thật rõ ràng cho vũ trụ vật chất để tất cả mọi người đều hiểu. Có những luật về nhân quả được nêu ra cho những nhà khoa học, vật lý học và cả những nhà lãnh đạo trên thế giới biết. Khỏi cần phải nhắc lại những luật đó ở đây.

Trở lại vấn đề đau khổ, từ đâu chúng tôi tạo ra ý niệm rằng đau khổ là tốt như những bậc thánh nhân đau khổ trong yên lặng?

Các bậc Thánh Nhân hay Chân Sư đau khổ trong yên lặng vì họ hiểu rằng đau khổ không phải là Đạo của Thượng Đế. Đó chỉ là một dấu hiệu chắc chắn rằng còn có gì đó phải học, phải nhớ lại nơi Đạo của Thượng Đế. Vị Chân Sư không đau khổ trong yên lặng mà chỉ có vẻ đau khổ và không than van. Vị Chân Sư không than van vì cho rằng đau khổ giống như tập hợp những hoàn cảnh các người nghĩ rằng đau khổ không thể chịu đựng nổi. Khi ta chú tâm vào việc gì, vô tình ta làm cho nó trở thành hiện thực. Vị Chân Sư biết điều này nên tự đặt mình vào vị trí **chọn lựa** để đặt điều vị ấy chọn trở thành hiện thực. Đôi lúc chính các người cũng làm như vậy nhưng các người không để ý thôi. Chẳng hạn như các người đã từng làm cho cơn nhức đầu hay đau răng giảm đi nhờ quyết định chọn lựa của các người về điều đó. Nhưng tại sao lại cứ phải đau khổ hoài?

Các người không thể biết và trở thành cái mà các người thực là, nếu không có cái mà các người không phải là, như Ta đã giải thích cho các người rồi.

Tôi vẫn không hiểu từ đâu chúng tôi lại tạo ra ý niệm rằng **đau khổ là tốt**?



Các người rất khôn ngoan khi cứ vin vào câu hỏi này. Tư tưởng đầu tiên cũng như một số tôn giáo dạy rằng đau **khổ là tốt, vui sướng là xấu** đã bị lạm dụng quá nhiều rồi. Từ ý niệm này các người cho rằng một bệnh nhân ung thư đau khổ mà không thổ lộ với ai sẽ là vị thánh còn phụ nữ có đức tính cao độ và ca tụng tình dục công khai sẽ bị coi như phạm tội. (Điều này sẽ gây tranh cãi rất lớn cho xã hội con người).

Ôi Trời Đất ơi! Ngài quả đã nêu ra một đề tài ngạc nhiên quá. Ngài cũng khéo léo đổi phái tính từ Nam qua Nữ tuyệt vời. Có phải Ngài muốn nhấn mạnh vấn đề tình dục này.

- Đó là trưng ra những thành kiến của các người. Các người không ưa những phụ nữ có tính dục mạnh và càng không ưa chuyện này được ca tụng công khai nữa.
- Các người ưa rằng một người nam chết không một tiếng rên la trên chiến trường hơn là một phụ nữ rên la vì sướng do làm tình trên đường phố.

Ngài ưa như vậy sao?

Ta chẳng có ý kiến gì về việc kia cũng như việc nọ còn các người có đủ thứ ý kiến. Ta gợi ý để các người hiểu rằng chính những phê phán của các người ngăn cản các người vui sướng và chính những mong đợi của các người làm cho các người sầu khổ. Tất cả những điều đó gộp lại ngăn cản các người mất vui sướng và tạo ra đau khổ cho các người.

- Trời đất ạ! Làm sao tôi có thể biết được những điều Ngài nói là sự thật? Không phải do trí tưởng tượng của tôi hoạt động quá mức sao?
- Người đã đặt câu hỏi này trước kia rồi. Câu trả lời của Ta vẫn vậy. Có gì khác không? Ngay trong trường hợp mọi điều Ta nói đều “Sai” thì các người có thể nghĩ ra một lối sống khác tốt đẹp hơn chăng?
- Không?
- Vật thì “Sai” là “Đúng” và “Đúng” là “Sai”.
- Tuy nhiên, để giúp cho các người tình trạng tiến thoái lưỡng nan,

Ta nói với các người điều này: Đừng tin gì cả về những điều Ta nói. Hãy cứ sống theo đó thôi. Hãy thử nghiệm rồi hãy sống bất kỳ mô hình nào khác mà các người muốn xây dựng lên. Sau đó hãy nhìn vào kinh nghiệm của các người để tìm ra chân lý của các người.

- Một ngày nào đó, các người có rất nhiều can đảm để nói rằng: Các người sẽ kinh nghiệm một thế giới thật vui sướng nếu trong đó làm tình được coi tốt hơn làm chiến tranh.

CHƯƠNG VII

Đời sống thật đáng sợ và thật rối rắm, mong sao cho mọi chuyện thật sáng sủa.

Chẳng có gì đáng sợ về đời sống cả nếu các người đừng bám víu vào kết quả.

Ngài muốn nói nếu chúng ta đừng muốn gì cả.
Đúng vậy, **hãy chọn** chớ đừng muốn.

Như vậy đối với những người cô quạnh không ai nương tựa, đối với vợ con thì sao?

Hoàn thành nhiệm vụ của người nội trợ rất khó khăn, như các người vừa nói đó: Thật là dễ khi chẳng muốn gì nếu chỉ có một mình mình. Dĩ nhiên, khi có những người ta thương yêu, ta muốn có những gì tốt nhất cho họ.

Tôi thật đau khổ khi không cung cấp đầy đủ những vật chất cần thiết cho vợ con như một ngôi nhà khang trang, thức ăn, quần áo v.v... Tôi cảm thấy trong 20 năm qua tôi tranh đấu vất vả chỉ để sống qua ngày và vẫn chẳng có gì để trưng ra về bản ngã của tôi cả.
Người muốn nói về mặt dư giả vật chất?

Tôi muốn nói đến một chút cần thiết vật chất cho vợ con.
Ta thấy rồi, người tưởng rằng cuộc đời của người chỉ để thực hiện những thứ đó sao?

Không hẳn như thế, đó không phải **chuyện đời tôi phải thực hiện** nhưng sẽ tốt đẹp hơn nếu tôi làm được như vậy.
Hà! Vậy chúng ta trở lại chuyện lâu dài của các người là gì?
Câu hỏi thật khéo! Tôi đã có nhiều câu giải đáp khác nhau qua thời gian.

Câu trả lời bây giờ là gì?

Hình như tôi có hai câu trả lời một câu tôi **ưa** thấy và một câu tôi **đang** thấy.

Câu trả lời người **ưa** thấy là gì?





Tôi ưa thấy đời tôi hướng về tiền bộ của linh hồn. Tôi ưa thấy đời tôi biểu lộ và kinh nghiệm cái phần mà tôi yêu quý nhất như lòng lòng từ bi, tính kiên nhẫn, giác ngộ, tha thứ và yêu thương. Có vẻ như người đã đọc cuốn sách này rồi!

Phải! Đây là cuốn sách hay về phương diện siêu linh nhưng tôi đang tìm cách để biến thành thực dụng. Vấn đề hiện thực trong đời sống của tôi là chuyện sinh tồn hàng ngày.

Ồ! Người nghĩ rằng chuyện này đưa tới chuyện kia.

Thực tế tôi mong có thể làm được nhiều điều hơn chỉ có sinh tồn. Tôi đã đấu tranh mệt mỏi trong rất nhiều năm qua về chuyện sinh tồn, tôi mong có thể làm nhiều điều hơn chỉ có thế. Thế người gọi thế nào là **thịnh vượng**?

Tôi mong có đủ tiền để trả tiền nhà, hóa đơn, điện thoại, xe cộ v.v... trong đời sống hiện thực của tôi chớ không nói tới hình ảnh đời sống tiểu thuyết hóa xa vời.

Ta nghe như có chút hờn giận gì ở đây?

Không phải hờn giận mà thất vọng. Tôi đã chơi trò tâm linh hơn 20 năm rồi nhưng chẳng thấy kết quả gì cả. Tiền bạc tôi luôn luôn thiếu thốn, việc làm không ổn định.v.v... Tôi đã 49 tuổi rồi, mong một chút an toàn vật chất trong đời sống để có nhiều thời gian hơn về chuyện Thượng Đế, về chuyện tiền bộ của linh hồn. Đó là nơi tìm tôi tìm tới nhưng không phải đời sống cho phép tôi tới.

Hà! Người đã nói tất cả những điều đó rồi, có lẽ người cũng nói thay cho một số người khác khi người chia sẻ kinh nghiệm đó.

Ta sẽ phân tích và trả lời từng câu một để người hiểu rõ: Người chưa có tham dự **“trò chơi tâm linh”** này từ 20 năm qua. Người chỉ đứng mon men bên ngoài thôi. Ta đồng ý rằng trong 20 năm qua người đã đứng nhìn nó, ve vãn nó, đôi chút có thử nghiệm nhưng Ta chưa cảm thấy sự dẫn thân thực sự, chân thật vào trò chơi cho đến thời gian gần đây. Chúng ta cần hiểu rằng: **“trò chơi tâm linh”** có nghĩa **dâng hiến toàn bộ tâm trí, thân thể, linh hồn vào tiến trình sáng tạo Bản Ngã theo hình tượng và giống như Thượng Đế.**



Đây là một tiến trình thành tựu Bản Ngã mà những nhà thần bí Đông Phương đã viết ra. Đây là tiến trình cứu rỗi mà phần lớn những nhà thần học Tây Phương đã tự dâng hiến. Đây là hành động có ý thức cao từng ngày, từng giờ, từng giây phút. Đó là sự chọn lựa, rồi lại chọn lựa trong mọi lúc. Đó là **Sáng Tạo tiếp diễn, Sáng Tạo có ý thức, Sáng Tạo có mục đích**. Đó là dùng những dụng cụ sáng tạo mà chúng ta đã thảo luận trước kia và dùng chúng trong tình giác với mục đích tối cao. Đó là “trò chơi tâm linh” và người đã chơi bao lâu rồi?

Ngay cả bắt đầu cũng chưa nữa?

Này đừng có đi từ cực này qua cực kia chớ và cũng đừng quá khắt khe với chính bản thân mình. Người hiện nay đang dần thân vào tiến trình này nhiều hơn các người tự phê kiểm. Hai mươi năm qua người đã không làm chuyện đó. Người **dấn thân** bao lâu không quan trọng, hiện nay người có **dấn thân** không đó mới là điều quan trọng. Người nghĩ lại coi khi người dấn thân vào “trò chơi tâm linh” đời người như thế nào? Lương của Ta trả cho người : **Tất cả những chuyện tốt đẹp đều đến với người trong thế giới vật chất cũng như tâm linh**. Điều mỉa mai khi các người kinh nghiệm các loại tiện nghi tâm linh do Ta cung cấp, các người chẳng cần lo lắng nghĩ gì tới tiện nghi vật chất. Ngay cả tiện nghi vật chất cho những người trong gia đình người cũng chẳng cần lo lắng. Khi đã vươn lên tới mức ý thức của Thượng Đế người sẽ hiểu rằng người sẽ chẳng có trách nhiệm gì về linh hồn của bất người nào khác. Đương nhiên, chúng ta vẫn luôn luôn cầu mong mọi linh hồn được sống trong tiện nghi, mọi linh hồn phải chọn – đang chọn - số phận của họ ngay lúc này đây. Dĩ nhiên, sự lạm dụng hay hủy hoại một người khác không phải là hành động cao đẹp nhất. Cũng thế, bỏ mặc những nhu cầu mà Ta đã đưa tới nương tựa Ta cũng không phải là một hành động thích đáng. Công việc của người là đưa họ tới độc lập. **Dạy họ càng nhanh, càng đầy đủ, càng tốt cách sử sự độc lập với người**. Bởi lẽ khi nào họ còn phải cần tới người để sinh tồn thì người không phải ân sủng của họ. Người chỉ là ân sủng của họ khi họ nhận thức được là họ không cần đến người. Cũng theo chiều hướng đó, thời điểm tốt đẹp nhất của Thượng Đế là thời điểm người nhận thức được là người **không cần đến Thượng Đế**. Ta biết đây là điều ngược lại những gì các người đã được dạy. Trước kia, các người đã được dạy về một Thượng Đế nóng giận, ghen ghét, đòi hỏi nhu cầu này nọ. Nếu như thế, chỉ là Thượng Đế giả hiệu, loạn thần kinh chớ không phải là Ta. Bởi vì:

- **Một chân sư đúng đắn không phải người có nhiều môn đồ nhất mà là người tạo ra được nhiều chân sư nhất.**



- Một nhà lãnh đạo xứng đáng không phải là người có nhiều người theo nhất mà là người tạo ra nhiều nhà lãnh đạo nhất.
 - Một vị vua anh tài không phải là người có nhiều thần dân nhất mà là người tạo ra những người tới ngôi vị vua nhất.
 - Một giáo chức tài giỏi không phải là một giáo chức học rộng mà là một giáo chức tạo ra được nhiều người hiểu biết nhất.
- Một Thượng Đế xứng danh không phải là một Thượng Đế có nhiều kẻ phục vụ nhất mà là một vị Thượng Đế phục vụ nhiều người nhất và như thế đưa những người khác tới ngôi vị Thượng Đế.
- Bởi vì đây vừa là mục đích, vừa là vinh quang của Thượng Đế: Chẳng có ai lệ thuộc nữa và tất cả đều biết rằng ngôi vị Thượng Đế không phải là một ngôi vị không thể đạt được mà là ngôi vị không thể tránh được.

Ta mong các người có thể hiểu được điều này: Không thể nào tránh được số mệnh vui sướng của các người. Không có chuyện các người được “cứu rỗi”. Không có gì là địa ngục ngoại trừ khi không biết điều kia.

Như vậy với tư cách là cha mẹ, vợ chồng v.v... đừng có tìm cách làm cho tình yêu thành một thứ keo gắn chặt lại, hãy làm cho nó trở thành một thứ nam châm, lúc đầu thu hút, sau đó đẩy cực đẩy ra nếu không thì những người bị thu hút bắt đầu tin rằng họ phải bám vào các người để sinh tồn. Không có điều gì cách xa chân lý bằng điều đó. Không có gì làm tổn hại cho tha nhân như vậy. Hãy để cho tình yêu của các người đẩy những người thân yêu vào thế giới và vào cái kinh nghiệm đầy đủ về họ là ai? Như vậy mới đúng là tình yêu.

Đây là một thách thức to lớn đối với một người có trách nhiệm về gia đình. Có rất nhiều làm cho tâm trí bị sao lãng và lo lắng. Đối với vị tu sĩ khổ hạnh không màng tới chuyện đó. Đem tới cho họ một chút nước, bánh mì, manh chiếu để ngã lưng đủ cho vị ấy dành tất cả thời giờ cho việc cầu nguyện, tĩnh tâm, nội quán thiêng liêng. Gặp gỡ thiêng liêng với Thượng Đế trong những hoàn cảnh như vậy thật đơn giản và rất dễ. Ngược lại, đối với phụ nữ có một đàn con, phải vất vả thay tã cho con vào đêm khuya, lo lắng những hóa đơn phải trả, rầu rĩ khi mất việc làm, đau buồn khi mất những người thân.v.v.... Làm sao thấy được ân sủng thiêng liêng của Thượng Đế trong những hoàn cảnh như vậy.

Ta hiểu cái mệt mỏi của các người. Ta biết các người chán đấu tranh rồi nhưng Ta nói thật cho các người: Khi các người theo Ta, đấu tranh sẽ biến mất. **Hãy sống trong không gian của Thượng Đế và những biến cố sẽ trở thành những ân sủng cho các người.**



Có lẽ đây là lúc thích hợp cần phải trở lại về đường lối cùng tác động qua lại của Ta với các người. Các người nghĩ rằng đó là vấn đề **ước mong của Ta**, còn Ta lại nói rằng đó là vấn đề **ước mong của các người**. Ta mong chờ các người điều mà các người mong chờ các người. Không sai, không khác, không hơn, không kém. Ta không ngồi đây để có những phê phán theo từng yêu cầu rằng cái gì đó phải ban phát cho các người.

Luật của Ta là luật **Nhân Quả**, không phải luật **Chờ Đợi, Để Rồi Coi**. Không có cái gì đó các người đã chọn lựa lại không được ban cho các người. Ngay cả trước khi các người hỏi Ta đã cho các người rồi. Các người có tin điều đó không?

Không. Tôi rất tiếc. Tôi đã từng thấy biết bao nhiêu lời cầu nguyện không được đáp ứng.

Chẳng cần phải tiếc gì cả. Hãy giữ lấy sự thật - sự thật của kinh nghiệm. Ta hiểu điều này. Ta tôn trọng nó.

Tốt. Tôi không tin rằng tôi có thể có được bất kỳ điều gì tôi xin. Cuộc đời tôi đã minh chứng cho điều này. Trên thực tế, ít khi tôi có được cái mà tôi xin. Lúc đó, tôi coi mình may mắn như địa ngục vậy đó.

Quả là một lối lựa lời thú vị. Hình như các người có quyền chọn thì phải: Các người có thể may mắn như địa ngục hoặc có thể may mắn như thiên đàng. Ta thích các người nói may mắn như thiên đàng hơn. Nhưng thôi, Ta không bao giờ can thiệp vào quyết định của các người.

Ta nói cho các người biết điều này:

- **Các người luôn luôn có được cái mà các người sáng tạo ra và các người luôn luôn sáng tạo.**

Ta không có phê phán về những tạo vật các người cầu mong. Ta chỉ truyền quyền năng cho các người để cầu mong hơn nữa, hơn nữa và hơn nữa. Nếu các người không thích vật do các người vừa tạo ra, hãy chọn lựa tiếp. **Công việc Thượng Đế của Ta là luôn luôn đưa cho các người cái dịp đó.** Bây giờ các người nói với Ta rằng các người không có được vật mà các người muốn. Ta ở đây để nói với các người rằng các người luôn luôn có dịp đó.



- **Đời sống luôn luôn là kết quả của những tư tưởng các người về đời sống, đương nhiên gồm ngay cả cái tư tưởng sáng tạo là các người ít khi có được cái mà các người chọn lựa.**

Hiện nay, người cho rằng người là nạn nhân của sự mất việc, nhưng thật ra người không còn chọn việc này nữa. Người không còn thức giắc mỗi buổi sáng với sự sốt sắng nữa nhưng bắt đầu thức giắc trong sự sợ hãi. Người không còn cảm thấy vui trước công việc nữa và bắt đầu cảm thấy bực bội. **Người còn tưởng tượng mình làm việc gì khác.** Người tưởng rằng những cái đó chẳng có ý nghĩa gì sao? Các người hiểu làm quyền năng của các người. Ta nói cho các người điều này: **Đời sống của các người diễn tiến từ ý định các người cho nó.**

- Làm sao tôi có thể sống trong không gian của Thượng Đế khi có quá nhiều lo lắng như: bị mất việc làm, không tiền trả hóa đơn, không tiền đưa con đi bác sĩ v.v... Những triết lý cao siêu có giải quyết được gì đâu?

- Hãy đừng quên Ta khi các người cần Ta nhất. Đây là giờ trắc nghiệm quan trọng nhất. Đây là thời điểm may mắn nhất cho các người. Đây là dịp may để chứng minh tất cả những gì viết ra ở đây.

Khi Ta nói: **Đừng quên Ta!** Các người nghĩ rằng Ta có vẻ giống như Lão Thượng Đế tham lam, bị loạn thần kinh chúng ta có dịp nói tới trước kia. Nhưng Ta không như thế. Các người có thể “quên Ta” thế nào được. Ta không cần, và chuyện đó chẳng thay đổi gì giữa chúng ta. Đây là câu trả lời của Ta cho các câu hỏi mà các người đã đặt ra. **Chính khi mọi việc trở thành gay go là lúc các người hay quên Các Người Là Ai và những dụng cụ Ta đã trao cho các người để tạo ra đời sống mà các người đã chọn lựa.** Bây giờ là lúc nên đi tới không gian của Thượng Đế hơn bao giờ hết:

1. Thứ nhất làm như vậy sẽ đưa lại an bình trong tâm hồn. Từ tâm an bình mới tạo ra những ý niệm to lớn. Những ý niệm có thể là những giải pháp cho những vấn đề to lớn nhất mà các người nghĩ rằng mình may mắn gặp phải.
2. Thứ hai: Chính ở không gian của Thượng Đế mà Bản Ngã các người đã thành tựu. Đó chính là mục đích duy nhất của linh hồn các người.

Khi các người ở nơi không gian của Thượng Đế, các người hiểu và biết rằng tất cả những thứ mà các người đang kinh nghiệm đều phù du. Ta nói cho các người rõ: Trời và Đất sẽ chết đi nhưng các người tin không: Cái nhìn vĩnh cửu này giúp cho các người thấy rõ mọi vật trong ánh sáng thích ứng của chúng. Các người có thể coi những



điều kiện và hoạt cảnh hiện nay: Nhất thời và thế tục. Kế đó, các người có thể dùng chúng để tạo ra những kinh nghiệm hiện thời. Ví dụ như: Trong liên hệ đến kinh nghiệm gọi là mất việc, các người nghĩ mình là ai? Thật ra đúng hơn, các người nghĩ Ta là ai? Các người nghĩ rằng đó là vấn đề quá lớn Ta không thể giải quyết được sao? Có phải gỡ rối mớ bòng bong kia là một phép lạ quá lớn đối với Ta không?

- Tôi biết rằng không có việc gì quá lớn đối với Thượng Đế nhưng về tình cảm, tôi cho rằng không chắc lắm. Không phải chuyện Ngài không thể làm mà Ngài có chịu giải quyết hay không?
- À! Ta thấy rồi. Đây là vấn đề niềm tin.
- Vâng!
- Các người không nghi ngờ gì về khả năng của Ta nhưng các người nghi ngờ về ý định của Ta!
- Ngài nghĩ coi: Tôi vẫn sống trong giáo lý dạy rằng cuộc đời đâu cũng là bài học cho tôi. Tôi lo lắng nhiều vấn đề không thể giải quyết được. Và chắc Thượng Đế chẳng bao giờ giúp tôi giải quyết những chuyện này đâu?
- Vậy ý định hiện nay của các người thế nào? Có phải các người muốn chứng minh rằng đời sống ít khi đem lại cái mà các người chọn lựa? Hay các người muốn chứng minh Các Người Thực Sự Là Ai? Và Ta Là Ai?
- Tôi cảm thấy buồn phiền, cảm thấy bị ngược đãi, cảm thấy bối rối và thất vọng.
- Điều ấy có giúp gì được cho các người không? Tại sao không chỉ đơn giản tiếp nhận sự thực khi các người nghe thấy nó, và rời tiên về phía nó? Đâu có cần phải tự buộc tội mình? Hãy cứ đơn giản ghi nhận cái mà các người đã chọn lựa và rồi chọn lựa tiếp cái khác.
- Nhưng tại sao tôi cứ luôn luôn sẵn sàng chọn cái tiêu cực? Giống như tự tát vào mặt mình về điều đó?
- Các người có thể mong muốn gì? Từ sơ khai các người đã được chỉ dạy là các người “xấu”. Các người chấp nhận rằng các người sinh ra trong “tội lỗi”. Cảm thấy **phạm tội là một giải đáp đã học thuộc rồi**. Các người đã được dạy sinh ra không hoàn hảo và đã phạm tội rồi. Một số tôn giáo đã xây dựng toàn bộ thần học chung quanh quan niệm sai trái này. Thật ra, bất cứ gì Ta hình thành, đời sống Ta ban cho đều hoàn hảo.

Để biện minh cho quan niệm một Thượng Đế trừng phạt, những tôn giáo của các người cần phải đưa ra một cái gì đó để cho Ta có thể giận dữ. Như thế, ngay cả những người đã có một đời sống mẫu mực vẫn phải cần cách nào đó để được cứu rỗi. Nếu họ không cần được



cứu rồi khỏi bản thân họ thì họ cần được **cứu khỏi cái bất toàn bẩm sinh của chính họ**. Do vậy, những tôn giáo nói rằng các người cần phải làm lễ tốt hơn hết về chuyện này nếu không các người sẽ đi thẳng vào địa ngục. Làm như vậy, có thể làm mềm lòng một Thượng Đế kỳ quặc, hận thù, giận dữ nhưng trên thực tế đã đem đời sống đến chỗ lo lắng, hận thù, ganh ghét. Kết quả, tạo ra những tôn giáo bất diệt và quyền lực vẫn tập trung vào một số nhỏ thay vì phải kinh nghiệm qua số đông.

Như thế, các người luôn luôn chọn lựa cái tư tưởng hèn kém hơn, cái ý niệm nhỏ bé hơn làm sai lệch quan niệm về các người và quyền năng của các người vì các người đã được dạy như vậy.

Trời hỡi Trời! Làm sao tôi có thể gỡ bỏ được giáo huấn này?

Một câu hỏi sáng giá, được đặt ra đúng chỗ và đúng người.

Các người có thể gỡ bỏ giáo huấn đó bằng cách đọc đi đọc lại cuốn sách này. Hãy đọc, đọc lại, đọc lại nữa, cho tới khi nào các người hiểu tất cả mọi đoạn văn, cho tới khi các người đã thuộc nằm lòng tất cả mọi mặt chữ. Khi các người có thể trích những khúc, những câu hỏi trong đó cho các người khác, khi các người có thể hỏi nhớ lại những lời trong đó vào những giây phút đen tối nhất thì các người đã gỡ bỏ được những giáo huấn đó.

Nhưng vẫn cần nhiều điều tôi muốn hỏi Ngài, nhiều điều tôi muốn biết.

Hẳn nhiên rồi. Các người đã bắt đầu một trang dài với những câu hỏi. Chúng ta có nên trở về căn bản những câu hỏi này chăng!